

Bozuldu

– YAZGI_24 · 27 Aralık 2024

Benliğini yitiren insanoğlu şımardı,
Bir zamanlar yokluđun içinde iffet vardı,
Saygı, sevgi dediğin bir gönül e sığardı,
Saygısızlık taşınca okyanuslar kabardı,
Balıkçının balığı avlaması bozuldu...

Çarpan varsa söylesin bir gözleri mahmura,
Şeytan cin korkar olmuş saplanınca çamura,
Amaç köşe dönmece emek gelmez umura,
Her pislik mayasını karıştırıp hamura,
Sokaktaki köpeğin havlaması bozuldu...

Ormanların bağrını ördüler taş kafesle,
Şimdi yaşar oldular tüpten gelen nefesle,
O huzuru veremez neyle süslersen süsle,
Hani huzur bulurduk şırıl şırıl bir sesle,
Yamaçta derelerin çağlaması bozuldu...

Ne gün anlayacaksın boşadır her yandığın,
Kulpları altın olsa neye yarar sandığın,
Emanettir yalnızca bu gün senin sandığın,
Bu kadarcık hesabı yapamazsa mantığın,
Cebirin, felsefenin sağlaması bozuldu...

Musalla da kanatır tuttuđun her bir deste,
Karar makamı Rabbin neyi istersen iste,
Namaz fırari kaçak el gitmezse abdeste,
Boşadır can dost boşa dinlediğin her beste,
Duyduđun notaların bağlaması bozuldu...

Hasta olmayan canlar hatırlamaz doktoru,
Enerji kesilirse ne döndürür rotoru,
Halen suyu beklersin tıkanıp kalmış boru,
Kışın hararet basar bakımsız bir motoru,
Krankın pistonları yağlaması bozuldu...

Üç beş çatlak ses duysak ya halk olduk ya zümre,
Sırtımızı dönerek peygambere ve emre,
Dolandırma tezgâhı oldu mübarek umre,
İklimler kör, lâl gezer şaşırđı yolu cemre,
Müjdecisi baharın çiğemesi bozuldu...

Kavimler üstün gördü telef olmuş ırkını,
Biri çıkıp anlatsın benden fazla farkını,
Biz siz sevdası kırdı insanlığın çarkını,
Yosun, yaban ot tutmuş gözlerinin harkını,
Doğarken bebeklerin ağlaması bozuldu...

Veysel Cerit____YAZGI24